

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Ramešem, se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 A 7/2012 - 16, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na **přiznání odkladného účinku** kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 A 7/2012 - 16, **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 A 7/2012 - 16 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl stěžovatelu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2012, č. j. CPR-10994/ČJ-2011-9CPR-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 26. 9. 2011, č. j. KRPA-61944/ČJ-2011-000022, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1, 2 téhož zákona, na dobu 4 let ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR.

Podáním ze dne 26. 4. 2012 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu následujícího dne požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku své kasační stížnosti. Svou žádost odůvodnil tím, že žije v České republice a právní následky napadeného rozsudku by pro něho znamenaly nutnost návratu do země původu, což považuje za nenahraditelnou újmu. Dále uvedl, že má právní zájem na tom, aby se mohl účastnit celého řízení před Nejvyšším správním soudem. Kromě toho uvedl, že přiznání odkladného účinku by se nedotklo práv třetích osob, neboť z napadeného rozsudku kromě stěžovatele jiným osobám žádné povinnosti ani práva nevznikají.

Žalovaný se k žádosti o přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelův návrh **není důvodný**.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění zákona č. 303/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012 soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu,

než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012, přístupné na www.nssoud.cz).

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná.

Nutnou podmínkou pro samotné posouzení podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ovšem je, aby stěžovatel ve svém návrhu uvedl konkrétní skutečnosti, které by osvědčovaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Důvody možného vzniku této újmy jsou přitom subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Stěžovatel tak nese stran důvodů pro přiznání odkladného účinku břemeno tvrzení, které soud za něho nemůže žádným způsobem nahrazovat (viz k tomu např. usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 77/2012 – 18, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zvážil konkrétní okolnosti případu a tvrzení stěžovatele, o něž svou žádost opírá, a dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku v této věci není opodstatněné.

Ve stěžovatelově návrhu schází jakékoliv konkrétní okolnosti, které by odůvodňovaly jeho tvrzení o vzniku „nepoměrně větší újmy“, která by mu vznikla, pokud by bylo napadené rozhodnutí realizováno. Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisové dokumentace, stěžovatel se v České republice zdržuje od roku 2008 protiprávně, mezinárodní ochrana mu nebyla udělena a jeho rodina žije na Ukrajině. Pokud stěžovatel velmi obecně namítá, že se chce účastnit osobně celého řízení o kasační stížnosti, pak je na místě připomenout, že stěžovatel je pro toto řízení zastoupen advokátem. V řízení o kasační stížnosti se navíc rozhoduje standardně bez jednání, přičemž jinak tomu bude i v této věci (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). Osobní účast stěžovatele tedy není z hlediska procesního k vydání meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti nutná. Podle ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. platí, že odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění se vztahuje jen na řízení o žalobě; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Ze zákonné úpravy tedy jednoznačně nelze bez dalšího dovozovat stěžovatelovo právo setrvat v ČR až do konce přezkumného řízení ve správním soudnictví v jeho věci. Jak Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, vlastní výkon napadeného správního rozhodnutí nemůže být bez dalšího považován za příčinu vzniku újmy ve smyslu citovaného ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. (srv. obdobně usnesení zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 9 As 77/2012 – 18, přístupné na www.nssoud.cz).

V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou naplněny. Proto rozhodl, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu